

Sygn. akt I KK 146/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2021 r.,
sprawy **Ł. S.**
skazanego z 197 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji obrońcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 marca 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z 9 grudnia 2019 r., skazał Ł. S. na karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec niego środki z art. 41a § 2 k.k. i art. 46 § 1 k.k. za popełnienie w okresie od 9 października 2015 r. do połowy 2017 r. na szkodę małoletniej A. B. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd Apelacyjny w (...) – po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2021 r. apelacji obrońcy co do winy – utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc trzy zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa

procesowego: art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (pkt 1 i 2) i art. 201 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. (pkt 3).

Prokurator Rejonowy w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym.

Jakkolwiek skarżący sformułował zarzuty obrazy prawa procesowego i formalnie skierował je pod adresem Sądu odwoławczego, to jednak ich analiza oraz treść motywacyjnej części kasacji doprowadziła Sąd Najwyższy do przekonania, że w istocie autorowi nadzwyczajnego środka zaskarżenia chodziło o zanegowanie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, w ramach uprawnień z art. 7 k.p.k., oceny poszczególnych dowodów, w szczególności zeznań pokrzywdzonej A. B., wyjaśnień Ł. S. i opinii biegłej M. N.. Takie podejście nie mogło przynieść oczekiwanego przez obrońcę rezultatu, jako naruszające ustawowe ograniczenia co do kasacji, zawarte w art. 523 k.p.k., i stanowiące niczym nieuprawnione dążenie do przekształcenia kontroli kasacyjnej w kolejną kontrolę instancyjną.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku uprawniała do stwierdzenia, że Sąd *ad quem* dokonał prawidłowej kontroli i uargumentował swoje orzeczenie w sposób odpowiadający wymogom z art. 457 § 3 k.p.k. Zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. rozważył wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy; niepodzieleni zarzutów apelacyjnych w żadnym razie nie oznaczało, że Sąd odwoławczy uchybił wymienionemu przepisowi. Warto w tym miejscu wskazać, że przepisy ustawy karnoprosesowej nie zawierają reguł oceny wiarygodności dowodów.

Teza o naruszeniu w niniejszej sprawie art. 410 k.p.k. nie została opatrzona żadną rzeczową argumentacją. O naruszeniu tego przepisu wolno byłoby mówić, gdyby orzeczenie Sądu *meriti* oparte zostało na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, ewentualnie tylko na części ujawnionego materiału, a Sąd odwoławczy, mimo wskazania tego uchybienia w apelacji, przeszedł nad nim do porządku. Taka sytuacja jednak nie miała miejsca.

Zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. podniesiony został wprost przeciwko Sądowi pierwszej instancji, a tym

samym pozostawał w ewidentnej kolizji z unormowaniem wyrażonym w art. 519 k.p.k.

W tym stanie rzeczy – aprobując w całej rozciągłości wszechstronne i wyczerpujące wywody zamieszczone w prokuratorskiej odpowiedzi na kasację (ich powtarzanie byłoby zbyteczne, a więc i w jakimś sensie nieracjonalne) – Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.